

‘ಮಾಡುವದ ಅನಾಚಾರ, ಮನೆಯ ಮುಂದೆ
ಬೃಂದಾವನ್’ ಎನ್ನುವದು ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಕೃತಿಗೆ
ಇರಬೇಕಾದ ತಾಳಮೇಲ್ವಿನ್ನು ಸೂಚಿಸುವ
ಮಾತ್ರ. ಬೃಂದಾವನ ಪೆಟ್ತಾರುದು. ಆದರೆ,
ಆದಕ್ಕೆ ಪಾವಿತ್ರ ದೊರಿಯುವದು ಅದನ್ನು
ಪೂಜಿಸುವವರಿಂದ. ಹೂಜಿಸುವ ವೈಕೀಕ್ಯಲ್ಲಿ
ಮೌಲ್ಯವಿದ್ವಾಗಷ್ಟೇ ಬೃಂದಾವನಕ್ಕೂ ಮೌಲ್ಯ
ದೊರಿಯುವದು ಸಾಧ್ಯ. ಇಲ್ಲದ್ದೊದಲ್ಲಿ,
ಬೃಂದಾವನವೇ ಬೇರೆ, ವೈಕೀಕ್ಯ ಬೇರೆ.
ನಂಬಿಕೆಯಿದ್ವಾಗಿ ಕಾಣಿಸುವ ಪ್ರತಿ ಕಲ್ಲೂ ಶಿವ.
ನಂಬಿದಿದ್ದಾಗ ಶಿವನೂ ಕಲ್ಲಷ್ಟೇ.

ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃಗೆ ಭಾರತೀಯ
 ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಅಪಾರ ಮೌಲ್ಯವಿದೆ. ಆದುವ
 ಮಾತನ್ನು ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದಾಗಷ್ಟೇ ವೃಕ್ಷಿಗೂ ಬೆಲೆ,
 ಕೃತಿಗೂ ಬೆಲೆ, ಗಂಧಿಜೆಯ ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು
 ನೋಡಿ. ಸತ್ಯ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಅವರು
 ಬೇಂಧನೆಗೆಷ್ಟೇ ಒಳಸಿಕೊಳ್ಳಲ್ಲಿ, ಅವಗಳನ್ನು
 ಜೀವನವಿಧಾನವನಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡರು.
 ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ನಡುವೆ ವೃತ್ತಾಸ
 ಇಲ್ಲದ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿಯೇ ಗಂಧಿಜೆಯನ್ನು
 ಜನ ನಂಬಿದರು. ಮಹಾತ್ಮಾಗೆ ಅಣ್ಣನಂತಿದ್ದ
 ಬುದ್ಧಗುರುವಿನ ಮಾರ್ಗವೂ ಭಿನ್ನವಾದುದಲ್ಲ.
 ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ಅಹಿಂಸೆ ಆತನ ವೃಕ್ಷಿತ್ಯದಲ್ಲಿ
 ಅಡಕವಾಗಿತ್ತು. ಬುದ್ಧ ಮತ್ತು ಬಾಪು ಇಬ್ಬರ
 ದಾರಿಯೂ ಆರ್ಥರಿಗೆ ಆಸರೆಯಾಗುವುದೇ
 ಆಗಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರೂ ಮಾತುಗಳ ಮೂಲಕ ಜನರನ್ನು
 ತಲುಪಿಲ್ಲ; ಜೀವನವಿಧಾನದ ಮೂಲಕ
 ಸಮಾಜವನು ಮುಟ್ಟಿದರು.

ಹಣ್ಣೆರಡನೇ ಶತಮಾನದ ಶರಣರಂತು ಮಾತು ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ಅಭಿಸೃತೆಗೆ ಅಪಾರ ಮಹತ್ತೆ ಕೊಟ್ಟವರು. ಅಂತರಂಗ ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ವರದೂ ಒಂದೇ ಆಗುವುದು ಭಗವಂತನನ್ನು ಹೇಳಿಸುವ ಕ್ರಿಯೆ ಎಂದು ನಂಬಿದವರು. ‘ಕಳಬೇಡ, ಕೊಲಬೇಡ, ಹುಸಿಯ ನುಡಿಯಲುಬೇಡ, ಮುನಿಯಬೇಡ, ಅನ್ನರಿಗೆ ಅಸಹ್ಯವದಬೇಡ, ತನ್ನ ಒಣ್ಣೆಸಬೇಡ, ಇದಿರ ಹಳಿಯಲು ಬೇಡ’ ಎನ್ನುವ ಬಸವಣ್ಣ, ತನ್ನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ತಂದು ನೀಲಿಸುವುದು – ‘ಇದೆ ಅಂತರಂಗಶ್ವಧಿ, ಇದೆ ಬಹಿರಂಗಶ್ವಧಿ, ಇದೆ ನಮ್ಮ ಕೂಡಲಸಂಗಮ

ನಡೆ-ನುಡಿಯೊಂಬ ಪತ್ರಗಳು

ದೇಶಿಕೇಂದ್ರ ಸಂಗನಬಸವಯ್ಯವರ
 ವಚನವೋಂದು ನಡೆ-ನುಡಿಯ ಅಭಿನ್ನತೆಯ
 ಕುರಿತು ಸೋಪಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತದೆ. ‘ಮಹಾಜಾನಾನಿ ಜಂಗಮಲಿಂಗ ತಾನು, ಲೋಕಪಾವನವಾಗಿ
 ನಡೆಸುಡಿಗಳರಿದಾರಿಸಿನವಲ್ಲಿ, ಜಿಕ್ಕೆಯಲ್ಲಿ
 ಹಸಿಸುಡಿಯಲ್ಲದ ತನ್ನ ತಾ ನುಡಿಯತಿದ್ರ
 ಕಾಣಾ’ ಎನ್ನುತ್ತದೆ. ನಡೆ-ನುಡಿಯನಡುವೇ ಅಳ್ಳೇದ
 ಸಾಧಿಸಿದಾಗ — ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನನದ್ವಯಿಲ್ಲದೆ
 ತನ್ನ ತಾ ನೇಡುತ್ತಿದ್ರ ಕಾಣಾ, ಶೈತ್ಯದಲ್ಲಿ
 ಭಿನ್ನಶಳಿವಿಲ್ಲದ ತನ್ನ ತಾ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ರ ಕಾಣಾ
 ಎನ್ನುತ್ತ, ‘ಗುರುನಿರಂಜನ ಚನ್ನಬಸವಲಿಗಾ, ಮತ್ತೆ ಮರಣವಿಲ್ಲದೆ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಳ್ಳಕ್ಕೆ ಕಾಣಾ’
 ಎನ್ನುವ ಸಂಗನಬಸವಯ್ಯವರು ಅಂತರಂಗ
 ಮತ್ತು ಬಹಿರಂಗ ಶುದ್ಧಿಯ ಅಗತ್ಯವನ್ನ ಒಟ್ಟಿ
 ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.

ಮಾತ್ರ ಮತ್ತು ಕೃತಿಯ ನಡವಿನ ಅಂತರವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ಜರಿತ್ತೇಯಲ್ಲಿ, ಪರಂಪರೆಯಲ್ಲಿ ಉಳಿದುಬಂದಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬಹುದು. ಈ ಅಂತರ ಕಡಿಮೆ ಆಗಿರುವುದು ವರ್ತಮಾನದ ಸಮಯೇ. ‘ನನ್ನ ಬದುಕು ಅದರವಾಗುವುದು ಬೇಡ. ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ’ ಎಂದು ಹೇಳಿಪಡವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಕಡಿಮೆ ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತಿದೆ. ಬರಹ ಮತ್ತು ಬರಹಗಾರ ಬೀರೆ ಬೀರೆ ಎಂದು ವಾದಿಸುವವರು ಹೆಚ್ಚಾಗಿದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನು ಒಪ್ಪಲಾಗಿದೆ. ಬರಹ ಅಥವಾ ಮಾತಿಗೆ ಸ್ವಯಂಪಂಭಯಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ಶಕ್ತಿ ಬರುವುದು ಅದನ್ನು ಯಾರು ಹೇಳಿದ್ದರು ಎನ್ನುವುದರಿಂದ.

‘భూతద బాయిల్లి భగవద్గీతేయు’ ఎన్నప
మాతిడే. భూత భగవద్గీత హేళబారదే?
బారదెందిల్ల, ఆదరే, భూతద బదుకిన
రితిగూ భగవద్గీతేయ సందేశశ్వర సంబంధహే
ఇల్లవల్ల. హింగే నడేయోందిగే తాళమేళ
హోందదే హోదాగ ‘నుడి’యెన్నువుదు
కేవల ఒడుకడియాగి ఉళియుక్కడే.

ଏହାକିମଙ୍କ ପ୍ରତ୍ୟନ୍ତ ମୋଲୁଦ
ରାପଦଳ୍ଲି, ଜ୍ଵାନଦ ରାପଦଳ୍ଲି ନୋଇତାର.
ଆ ପ୍ରତ୍ୟକିମ କଲେଇଯ ସଂଦର୍ଭଦଳ୍ଲି କେତ୍କାଗଲ
କୁରିବୁ ଅବିମୁତ୍ତାର. ଆ କାରାଣିଦିନଟିରେ
ମୁକ୍ତଳ ପ୍ରତ୍ୟଦ ବଗି ଶମାଜ ମୈଯୀଲ୍ଲ
କଣ୍ଠାଗିରୁତ୍ତାଦେ. ପ୍ରତ୍ୟନ୍ତ ରାଖିବୁପରିଦ
ନୈତିକତେଯନ୍ତି ଅପେକ୍ଷିତୁଥିଲା ନୈତିକତେ
ଜଲ୍ଲଦିନେବର ରାଖିବୁପରି ପ୍ରତ୍ୟକିମ
ମୁକ୍ତଳଟି ନୈତିକତେଯନ୍ତି ଉଦ୍ଧିଷ୍ଟବେଳେକିମଦୁ
ଅପେକ୍ଷିତୁଥିଲା.

ప్రతివేష్టువుదు శాలీగే కీమితాదుదల్ల. మనేయోళగూ మళ్ళీ కలియుత్తేవే. అప్పు— అమ్మన్న ఒళగొండంతె బంధుమిత్తల్లరూ మళ్ళీగే పర్మగాగియే పరిణిమిసుత్తారే. ఎల్ల ప్రోఫెక్చరూ తమ్మ మళ్ళీ నిఱిపందిగారాగబేకిందు అపేళ్లిసుత్తారే. మళ్ళీగే నైతికిటయే పాఠవన్ను హేళ్లిత్తారే. ఆదరూ, కేలవు మళ్ళీ ఒరణిగుణ రూఢికిచోళ్లత్తారే. యాకే? యాకేందరే, అవర మేలే కేల్దెళ్ళకింతలూ హేళ్లినదాగి నేలిద్దు పరిణామ బిలిదే. మళ్ళీగే నైతిక బోధిసువ హిరియుర నడువే తాళపేళ సరియిరదే ఇచ్చాగ, అదర పరిణామ మళ్ళీ మేలాగువుదు అసహజవేన్నల్ల, ‘హిరియుక్కన చూళి మనేమళ్ళిగెల్ల’ ఎన్నువ మాతు సూచిసువుదు కూడ మళ్ళీ నోడి కలియువ గుణవన్నే.

ನೈತಿಕ ಎನ್ನವುದು ಪರಿಗೆ ಹೇಳುವುದಕ್ಕೆ ಇರುವಂತಹದ್ದಲ್ಲ, ಮೊದಲಿಗೆ ಅದರ ಅನುಸರಣೆ ಆಗಬೇಕಾದುದು ವೇಯುತ್ತಿಕೆ ನೇಲೆಯಲ್ಲ.

ಮಾತೇ ಮುತ್ತು

ಅಭಿಮುಖವಾಗಿಟ್ಟು ಕೊಳ್ಳಿ. ನೆರಳು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯುತ್ತದೆ.

— ಚಾಲ್ ವಿಟನ್

- ಮಾನವ ಜನಾಂಗವನ್ನು ಬಂಧುಗಳೆಂದು ನೋಡಬೇಕು.

—ಕುರಾನ್

- ଶ୍ରୀତିଯାଲୀ ବିଜୁପୁଦ୍ରକ୍ଷେ ଗୁରୁତ୍ୱକଷ୍ଣଙ୍କ
ଶ୍ରୀତିଯନ୍ତ୍ର ବ୍ୟେଦ ପ୍ରୟୋଜନପଲ୍ଲୀ.
ଅଦୋଂଦୁ ଜ୍ୟୋତିଷ ଶ୍ରୀତି; ଭୌତ ମହୁତ୍
ରସାୟନଶାସ କେ ଅଳି ସଳିଲି.

—ಆಲ್ಟ್‌ಟೋ ವನ್‌ಸೀನ್